

Sygn. akt IV U 124/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **T. N.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie 430000/6021/ (...) z dnia 18.02.2019 roku

o świadczenie rehabilitacyjne

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie 430000/6021/ (...) z dnia 18.02.2019 roku w ten sposób, że nie ogranicza podstawy wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego przysługującego za okres od 19.06.2018 roku do 13.06.2019 roku w sposób wskazany w zaskarżonej decyzji i przyznaje powodowi T. N. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres wskazany w zaskarżonej decyzji w wysokości określonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 13.08.2018 roku wydanym w sprawie sygn. akt (...) oraz wyroku z dnia 15.04.2019 roku w sprawie (...) – tj. bez zastosowania ograniczeń przewidzianych w art. 46 ustawy z dnia 25.06.1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

UZASADNIENIE

Powód T. N. wniósł kolejne odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W., tym razem z dnia z dnia 18 lutego 2019r. roku ograniczającej mu podstawę wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 19 czerwca 2018r. do 13 czerwca 2019r. do kwoty 100% przeciętnego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłaszanej dla celów emerytalnych- wbrew prawomocnemu wyrokowi Sądu Rejonowego w Świdnicy wydanemu w sprawie (...), gdzie inaczej określono podstawę tego wymiaru: jako wyliczoną z przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia wypłacanego powodowi przez (...) sp. z o.o. w J..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Jako uzasadnienie decyzji wskazano art. 46 w zw. z art. 47 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (DZ U 31, poz. 267), zgodnie z którym podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być wyższa niż kwota wynosząca 100% przeciętnego wynagrodzenia. To prowadziło organ rentowy do wniosku, iż były pracownik po ustaniu zatrudnienia i pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego zachowuje lub nabywa prawo do zasiłku chorobowego, a zatem i świadczenia rehabilitacyjnego, wyłącznie w wysokości wskazanej powołanym przepisem. Skoro bowiem po rozwiązaniu stosunku pracy pracownik nie pracuje, przeto nie nabywa prawa do wynagrodzenia za pracę, a zatem nie może oczekiwać z ubezpieczenia chorobowego ustawowej rekompensaty tego wynagrodzenia, którego nie uzyskał wobec rozwiązania z nim stosunku pracy także w przypadku choroby dalej trwającej po ustaniu zatrudnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, tożsamy ze sprawą (...)a który nie był sporny:

Powód T. N. zatrudniony był w (...) sp. z o.o. w J. do dnia 5 stycznia 2017 roku i z tego tytułu podlegał pracowniczym ubezpieczeniom społecznym.

Dnia 19 grudnia 2017 roku powstała niezdolność powoda do pracy, wobec czego pracodawca wypłacił powodowi- za okres do dnia ustania zatrudnienia (5.01.2018r.) wynagrodzenie za czas choroby w trybie art. 92 kp.

Po tej dacie powód nadal jest nieprzerwanie niezdolny do pracy. Zakończył pobieranie zasiłku chorobowego; przyznano mu świadczenie rehabilitacyjne. Od dnia 6 stycznia 2018 roku powód przystąpił do ubezpieczeń, w tym chorobowego, z tytułu działalności gospodarczej z kodem 0510.

Dnia 13 sierpnia 2018 roku tutejszy sąd wydał wyrok w sprawie o sygn. akt (...)z odwołania T. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. w sprawie 430000/6020/ (...) z dnia 3.04.2018 roku o zasiłek chorobowy za okres od 6 stycznia do 16 kwietnia 2018r. zmieniając zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. w sprawie 430000/6020/ (...) z dnia 3.04.2018 roku w ten sposób, iż przyznał powodowi T. N. prawo do zasiłku chorobowego wskazanego w zaskarżonej decyzji od podstawy wyliczonej z przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia wypłaconego powodowi przez (...) Sp. z o.o. w J..

Dowód:

Akta ZUS (w załączeniu)

Akta sprawy IV U 160/18 (w załączeniu)

Dnia 15 kwietnia 2019 roku tut. Sąd wydał kolejny wyrok w sprawie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego powoda jednoznacznie wskazując na brak podstaw do obniżenia powodowi podstawy wskazanej przez sąd w wyroku z dnia 13 sierpnia 2018r. Wyrok doręczono stronie pozwanej wraz z uzasadnieniem usuwającym już wszystkie wątpliwości, które mogły ewentualnie powstać po wyroku z dnia 13 sierpnia 2018r.; wyrok uprawomocnił się.

Dowód:

Akta spraw IV U 78/19 (w załączeniu)

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (DZ U z 2017, poz.1368), zwanej dalej ustawą zasiłkową, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zgodnie zaś z art. 36 ust 1 powołanej ustawy podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Zgodnie zaś z art.48.1 powołanej ustawy podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem stanowi przeciętny miesięczny przychód za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, 48.2-przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem stosuje się odpowiednio przepisy art. 36 zasiłek chorobowy - zasady ustalania podstawy wymiaru ust. 2-4, art. 38 ustalanie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ust. 1, art. 42 premie, nagrody a podstawa wymiaru zasiłku chorobowego, art. 43 brak przerwy między zasiłkami a podstawa wymiaru i art. 46 maksymalna podstawa wymiaru zasiłku chorobowego, z zastrzeżeniem art 48a-50. Zgodnie z art.49.1 powołanej ustawy jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku stanowi: najniższa miesięczna podstawa

wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku, po odliczeniach, o których mowa w art. 3 katalog pojęć ustawowych pkt 4 – dla ubezpieczonych, dla których określono najniższą podstawę wymiaru składek.

Na mocy art.43 powołanej ustawy podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe.

Analiza powołanych przepisów prowadzi do wniosku, iż wypłata powodowi zasiłku, a następnie świadczenia rehabilitacyjnego, następuje wobec spełnienia przesłanek art. 6, nie 7 ustawy zasiłkowej. W sytuacji zaś, gdy u powoda miał miejsce nieprzerwany okres zasiłkowy obejmujący najpierw pracowniczy tytuł ubezpieczenia, a następnie ubezpieczenie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, to podstawy wymiaru tego zasiłku nie powinno się ustalać na nowo. Na takim stanowisku stanął również Sąd Najwyższy, choćby w wyroku z dnia 20 września 2011 roku wydanym w sprawie I UK 63/11 stwierdzając: „w razie nieprzerwanego okresu zasiłkowego przypadającego w okresie podlegania obowiązkowemu pracowniczemu, a następnie dobrowolnemu tytułowi ubezpieczenia chorobowego, nie ustala się na nowo podstawy wymiaru zasiłku chorobowego dla osoby prowadzącej pozarolniczą działalność z tych różnych tytułów ubezpieczenia chorobowego, jeżeli pomiędzy okresami pobierania (...) pracowniczego wynagrodzenia gwarancyjnego z tytułu niezdolności do pracy (art. 92 § 1 k.p.) lub zasiłku chorobowego w okresie podlegania obowiązkowemu pracowniczemu, a następnie dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu osób kontynuujących lub prowadzących pozarolniczą działalność, nie było przerwy.”

Powołane orzeczenie rozwiewa również ewentualną wątpliwość, czy przepis art. 43 znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy nie doszło jeszcze do wypłaty zasiłku chorobowego w okresie ubezpieczenia pracowniczego, a wypłacane było wynagrodzenie w trybie art. 92 kp. Jak wynika z powołanego orzeczenia okres ten należy traktować na równi z pobieraniem zasiłku chorobowego. Na takim stanowisku stanął też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 kwietnia 2005 roku wydanym w sprawie I UK 372/04 konkludując, iż „względny systemowy, funkcjonalny i aksjologiczny przemawiają aby zwrotowi „okres pobierania zasiłku” nadać znaczenie prawne, a nie pojmować go dosłownie, w kategoriach potocznych. Skoro okres, za który pracownikowi przysługuje wynagrodzenie wlicza się do okresu zasiłkowego, to konsekwentnie okres pobierania wynagrodzenia powinien być wliczony do okresu pobierania zasiłku.”

Te i dalsze rozważania legły u podstaw wydanego, prawomocnego już wyroku wydanego w sprawie (...) dotyczącego częściowo tego samego okresu zasiłkowego powoda oraz jego kontynuacji, i stanowisko to sąd w pełnej rozciągłości podtrzymuje, co znalazło wyraz w wyroku wydanym w sprawie (...)i w niniejszej sprawie. Ponownie zatem sąd podkreśla, iż nie ma zastosowania **art. 46 ustawy zasiłkowej** albowiem jak wskazano wyżej u powoda nie dochodzi do przeliczania podstawy wymiaru świadczenia albowiem kontynuuje on w formie świadczenia rehabilitacyjnego zasiłek chorobowy przyznany w oparciu o art.6, nie art. 7 ustawy zasiłkowej w sytuacji, w której tytuł ubezpieczenia trwa nieprzerwanie (obowiązkowy pracowniczy, następnie dobrowolny osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą). Takie stanowisko reprezentuje też piśmiennictwo, gdzie wskazuje się, że „pomimo iż literalna wykładnia nakazywałaby przeliczać podstawę w każdym wypadku niezdolności do pracy po ustaniu stosunku pracy, to nie przelicza się jednak podstawy wymiaru zasiłku w razie niezdolności do pracy powstałej w czasie zatrudnienia i kontynuowanej po jego ustaniu. Dotyczyć to może tylko niezdolności do pracy, o której mowa w art. 7, tzn. tej, która rozpoczęła się po ustaniu zatrudnienia (I. J., Prawo socjalne. Komentarz..., art. 46)” ⁽¹⁾

Mając na uwadze powyższe, stosując wskazane przepisy z mocy art. 47 powołanej ustawy, sąd na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję, zgodnie z wnioskiem powoda zawartym w odwołaniu- jak w sentencji wykluczając treścią sentencji ewentualne dalsze wątpliwości organu rentowego co do zasad wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego powodowi.

1. LEX: A. G. Komentarz do art.46 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa